

НАША ЦЕРКВА - КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПISУ «БОРИСТЕН»

ВИДАННЯ БЛАГОСЛОВИВ ПРЕДСТОЯТЕЛЬ УПЦ КП ФІЛАРЕТ №5 (153) 2016 рік

Світлий понеділок: Вітання Патріарха зі святом Пасхи

2 травня 2016 р., у Світлий понеділок ввечері, Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет звершив Вечірнє богослужіння у Володимирському кафедральному соборі міста Києва. Його Святості співслужили: Патріарший намісник митрополит Переяслав-Хмельницький і Білоцерківський Епіфаній; архієпископ Рівненський і Острозький Іларіон, голова Управління зовнішніх церковних зв'язків; архієпископ Богуславський Олександр, вікарій Київської єпархії; єпископ Васильківський Лаврентій, вікарій Київської єпархії; єпископ Вишгородський Агапіт, намісник Михайлівського Золотоверхого монастиря, керуючий справами Київської Патріархії; настоятель Володимирського кафедрального собору протоіерей Борис Табачек; архімандрит Макарій (Папіш), намісник Свято-Феодосіївського чоловічого монастиря; благочинні та настоятелі столичних храмів, духовенство міста Києва. Після вечірньої митрополит Епіфаній, Патріарший намісник і постійний член Священного Синоду звернувся до Святійшого Владика зі словами вітання. На завершення свого слова владика Епіфаній підніс Патріархові букет квітів. У відповідь Предстоятель подякував митрополиту Епіфанію і всім присутнім за вітання та виголосив проповідь про Воскресіння Христове: «Ваше високопреосвященство, ваші преосвященства, всечесні отці, дорогі браття і сестри!

Насамперед я хочу подякувати всім вам за привітання зі світлоносним святом – Пасхою Христовою.

Ми безперестанно повторюємо одні і ті ж два слова – Христос Воскрес! І коли ми звертаємось до святого Євангелія, то у нас виникає думка – Воскресіння Христове було новиною для апостолів і для ворогів Ісуса Христа чи не було? Воскресіння Христове не було новиною, тому що Ісус Христос перед своїми стражданнями не один раз говорив, що Йому належить постраждати, померти і на третій день воскреснути. Знали це апостоли чи не знали? Безумовно знали, але не

вірили. Не вірили, або не звертали на це уваги. Так само і вороги Ісуса Христа, первосвященики, книжники, фарисеї знали про те, що Христос повинен воскреснути? Знали, бо коли Ісуса Христа розп'яли і він помер, то первосвященики прийшли до Пілата і просили його приставити сторожу біля гробу. Для чого? Вони пояснили для чого. Вони сказали: «Цей обманщик сказав, що на третій день воскресне». Значить знали, що Христос повинен на третій день воскреснути. Знали. І про що вони просили Пілата? Про те, щоб поставити сторожу, бо боялись того, що ученики украдуть Тіло Христа і скажуть, що Він воскрес. Як бачите Воскресіння Христове не було новиною не для апостолів, не для первосвящеників. І коли Христос воскрес переконались первосвященики і книжники, що Він дійсно воскрес? Переконались. І з чого видно, що переконались? Бо воїни прийшли і сказали про те, що вони бачили ангелів і Тіло зникло. Немає Тіла у гробі, але сяйво осяяло гріб і первосвященики зрозуміли, що Христос воскрес.

Якщо вони зрозуміли, що Христос воскрес, то чому вони не повірили? Де причина невір'я первосвящеників, книжників, фарисеїв, взагалі юдеїв, в чому причина? А причина в тому, що Христос, коли проповідував, сказав, що гріх, хула на Сина Людського проститься, а гріх на Духа Святого – не проститься ні в цьому віці, ні в майбутньому. Так ось цим гріхом згрішили первосвященики і книжники, бо вони, бачачи чудо, бачачи Божественну силу не повірили в це Божество. Оце і є та хула на Святого Духа, яка не проститься не в цьому віці, не в майбутньому. А як відреагували на Воскресіння Христове апостоли і його послідовники, жони-мироносиці? Вірили вони у Воскресіння Христове? Не вірили. Ні жони-мироносиці не вірили, ні апостоли не вірили. Бо жони-мироносиці рано-вранці поспішили до гробу помазати Тіло Ісуса Христа, вони не поспішали побачити Його воскреслим, а очікували побачити Його мертвим і помазати

якого любив Ісус Христос, побігли до гробу подивитись. Апостол Петро прийшов, подивився, що гріб пустий – і не повірив. А Іоан повірив в те, що Христос воскрес. Потім Ісус Христос явився апостолам, але коли він явився апостолам, вони повірили що Він воскрес? Теж не повірили. А думали, що бачать дух, тобто душу Його бачать, а не воскресле Тіло. І для того, щоб переконати апостолів, що Він явився в Тілі, Христос сказав, що «дух кісток і плоті не має, як ви бачите у мене». І для більшої переконливості попросив у них їжі. Для чого Він попросив їжі? Що голодний був? Ні, а попросив їжі, для того, щоб переконати, що Він явився їм в Тілі, бо дух їжу не споживає. І тоді тільки апостоли переконались, що Ісус Христос дійсно воскрес. Промислительно з ними не було апостола Фоми. І коли ученики сказали йому, що бачили Господа, він на це відповів: «Не повірю, до тих пір, поки не вкладу свого пальця в його рани і руку в його ребра, пробиті списом. І Господь явився апостолам, коли з ними був Фома і каже йому: «Візьми свій палець і доторкнись до Моїх ран, і візьми свою руку і вклади в Мої ребра і не будь невірним, а вірним». І коли апостол зробив все це, то тоді вигукнув: «Господь мій і Бог мій». І Христос не один раз являвся Своїм ученикам. Але не тільки ученикам. Христос, як говорить Священне Писання, явився більше ніж п'ятисот людям. Тобто п'ятсот чоловік бачили Ісуса Христа воскреслим. Так ось після цього всього чи могли апостоли не вірити у Воскресіння Господа Ісуса Христа? Не могли. Вони увірували у Воскресіння Ісуса Христа. Тепер зверніть увагу. Що проповідували апостоли? Вчення про любов, про виконання заповідей, про виконання закону? Ні. Вони проповідували про Воскресіння Ісуса Христа. Сутність християнства полягає у Воскресінні Ісуса Христа.

Його Тіло, з любові до Нього. І коли Христос явився жонам-мироносицям, то тоді вони повірили, коли побачили. Згадайте як реагувала Марія Магдалина? Коли вона побачила Ісуса Христа, то, по-перше, вона не впізнала Його, тому що Він явився в іншому вигляді і думала, що це садівник. Відчуваєте, що віри у воскресіння Ісуса Христа немає. І коли Ісус Христос сказав: «Марія», ось тоді вона по голосу впізнала свого вчителя. І пішла і сповістила апостолів. Апостоли не повірили, але апостол Петро покинув усіх і разом з Іоаном Богословом,

Ось що означає воскресіння Ісуса Христа. І коли ми тепер дивимося на історію, на сьогодні і на майбутнє, то ми бачимо, що Бог завжди перемагає. Перемагає завжди добро. Зло Бог допускає, а відкіля воно? Зло виходить від нас людей. Ось якщо подивитись на події на сході, на Донбасі. Хто чинить зло? Бог? Ні. Зло чинять люди, грішні люди, злі люди. Бог це допускає. Але для чого Господь допускає. Господь допускає зло, допускає гріх для того, щоб ми очищались від гріха через страждання. Адже Він на хресті, в стражданнях переміг людський гріх? Чи не так? Так, стражданнями переміг Христос гріх в людській природі. Якщо Христос переміг гріх через страждання, то і ми перемагаємо гріх стражданнями своїми, коли ми їх терпимо. Тому і Господь сказав: «Терпінням вашим спасайте душі ваші». Не взагалі стражданнями, бо і розбійник на хресті теж страждав, як і Христос і благорозумний розбійник. Але чому ж Господь того розбійника не простив? Тому що він не каюся у своєму гріху. Тому Господь і не простив його. Тому коли ми бачимо навколо себе страждання, то ці страждання через їх перетерпіння – одні приводять до Царства Небесного, до вічного життя, до прощення гріхів, а другі страждання, які теж терпляться людьми, але людьми, які не каються в своїх гріхах, вони до спасіння не приводять. Така наша віра, дорогі браття і сестри. Віра наша правдива, тому що так вчить Господь Ісус Христос. Він же сказав: «Я живу, і ви будете жити». Якщо Господь сказав це, то невже це неправда? Він про себе сказав: «Я є Істина». І ця Істина сказала: «Ви будете жити». І ось цією вірою, що ми будемо жити ми існуємо, і живемо на землі, і боремось з гріхами і ця боротьба обов'язково закінчиться перемогою. Перемогою над нашими власними гріхами. Яким чином? Господь простить, як простив розбійника. Отак і простить і нас. А той, хто не кається в своїх гріхах, тому Господь і не простить. Не тому, що у Нього не вистачає милосердя, а тому що ці люди, як ті книжники і фарисеї, не приймають Істину. Бачили воскресіння, переконались, але все таки відкинули воскресіння Ісуса Христа. Так і наші сучасники і попередники. Тому Церква не тільки щорічно святкує Пасху для того, щоб нагадувати нам про воскресіння Ісуса Христа. Ми кожен неділю святкуємо Воскресіння. Не святкуємо кожен неділю Різдво Христове, а святкуємо Воскресіння. Чому? Тому, що це головна мета, заради якої Син Божий став Людиною. Тому будемо радіти з того, що Христос воскрес, бо не тільки Він воскрес, але і ми воскресемо.

Якщо Христос не воскрес, то християнства як такого немає і тому апостол Павло і сказав: «Якщо Христос не воскрес, то і віра наша даремна і проповідь наша нічого не варта». Бачите яке значення має Воскресіння Ісуса Христа. Тобто воскресіння є оновлення людської природи, подолання смерті, очищення людей від гріха. В цьому полягає сутність християнства. Візьміть будь-яку релігію. Очищає вона від гріхів? Не очищає. Обіцяє воскресіння мертвих? Не обіцяє. Жодна релігія, крім християнства. Тому вірно говорить апостол Павло: «Якщо Христос не воскрес, віра наша – даремна». Тому ми, не усвідомлюючи, безліч разів повторюємо два слова: «Христос Воскрес». Христос Воскрес, це означає, що Він переміг не тільки смерть, Він переміг гріх і всяке зло. **Йому слава навіки віків. Христос Воскрес!** Потім Святійший Патріарх Філарет прийняв пасхальні вітання від духовенства і парафіян. Віряни отримали Патріарше благословення, а дітки з недільної школи Володимирського собору підготували Пасхальний концерт.

Президент України Петро Порошенко привітав Святійшого Патріарха Філарета з 50-річчям служіння на Київській кафедрі

12 травня 2016 року Президент України Петро Порошенко відвідав урочисту Академію в Національному палаці мистецтв "Україна" із нагоди 50-річчя служіння на Київській кафедрі Святійшого Патріарха Філарета. На сцені Палацу Голова Держави звернувся до Предстоятеля Київського Патріархату з вітальним словом:

Христос воскрес!
Ваша Святосте!

Високопреосвященні та преосвященні владыки! Пресвяті отці, високодостойна громадо! Сьогодні ми відзначаємо ювілей, унікальний не лише для України, не лише для вселенського православ'я. Можливо, навіть для християнського світу. П'ятдесят років – цілих півстоліття – на Київській православній кафедрі, кафедрі, яка для нас, українців, зветься другим Єрусалимом, Ви, Ваша Святосте, несете жертвне служіння Богові та рідному українському народові. Історія Церкви Київської традиції не знає іншого ієрарха, який би так довго волею Божою очолював цю кафедру. Цей Господній промисел відчувається за кожним Вашим кроком у земному житті. 14 травня 1966 року Ви були возведені у сан архієпископа і призначені Екзархом України, архієпископом Київським і Галицьким. Ви, Ваша Святосте, стали першим українцем, який посів древній київський престол за майже 150 років. Перед тим Петербург та Москва прислали служити сюди кого завгодно, але не українців, і робили це з однією незмінною метою – русифікувати та духовно уярмлювати наш народ. Шістдесяті роки минулого сторіччя були часом жорстоких гонінь проти Церкви. За кілька років до Вашого призначення на цю кафедру Юрій Гагарін злітав у космос і після повернення повідомив усім, що там Бога не побачив. Окрилений цим Микита Хрущов, поставив за мету знищити релігію, як таку. Немає Хрущова. Немає Радянського Союзу. А Церква, наша Українська Церква є, бо, як Ви, Ваша святосте, часто говорите, завжди перемагає правда, за якою – сам Господь Бог! За радянських часів, Ви наполегливо боролися проти закриття храмів і монастирів. Зокрема, завдяки Вам, наскільки я знаю, та так і не закрили для служб Володимирський собор. Із приємністю згадую Великодню ніч, коли мав високу честь разом з Вами брати участь у Хресній ході. Як тільки постала незалежна українська держава, Ви у повній відповідності до канонів та традицій Православ'я послідовно взяли за

утвердження ідеї незалежної Української Церкви. І не лише словами, але й справами Ви почали її будувати. Вашими зусиллями Українська Православна Церква Київського Патріархату за двадцять років Вашого Патріаршества постала як потужна релігійна інституція, яка обов'язково посяде належне їй місце в світовому Православ'ї

Я хотів би повторити тут те, що в Лазареву суботу казав на зустрічі із Всеукраїнською радою церков та релігійних організацій. Ви, Ваша Святосте, вже чули ці слова. Всі соціологічні опитування показують, що дедалі більша й більша кількість православних громадян України хочуть мати, – як це заведено в усьому православному світі і більшості православних країн – єдину помісну автокефальну Церкву. Церкву, євхаристійно й молитовно поєднану, але адміністративно незалежну від інших церковних юрисдикцій. Це історичний тренд, і цей тренд не може оминати Україну! Перекоаний, що завдяки і Вашій наполегливій роботі, українське православ'я отримає визнану іншими Церквами автокефалію. Сьогодні, коли мільйони українців

мужньо піднялися на захист своєї Батьківщини від російського агресора. Ваше мудре слово та достойні справи, Ваші молитви дають усім насагу у захисті правди і справедливості, збереженні національної єдності, забезпеченні нашої перемоги над ворогом. Від імені українського народу принагідно дякую Вам, Ваша святосте, всім архієреям і всім священникам, вірянам за широкий патріотичний і волонтерський рух, який спрямований на підтримку Збройних Сил України. Для мене це глибоко символічно, що Ви, Ваша Святосте, син Донецького краю, народжений в окупованому нині російськими терористами селищі Благодатне, Амвросіївського району, підняли прапор українства та несе те його вже стільки років. Дозвольте побажати Вам, міцного здоров'я, довголіття, успіхів на пастирській ниві. А головне: щоб Ви і весь український народ якомога швидше побачили реалізацію головної справи Вашого життя – Української Єдиної Помісної Незалежної Православної Церкви, визнаної Вселенським Православ'ям. Прошу, Ваша святосте, і для себе Вашого благословення на свої труди в якості Президента і Верховного Головнокомандувача Збройних Сил України.

Многі літа, Святійший Владико!

Слава Україні!

Прес-центр Київської Патріархії,
за матеріалами Офіційного інтернет-представництва Президента України

Вітання Патріарху від вірних в Америці

З нагоди ювілею 50-ліття служіння Патріарха Філарета на Київській кафедрі від секретаря Вікаріату УПЦ КП в Америці протоієрея Віктора Полярного, духовенства та вірних було передане тепле письмове вітання, яке вручила Святійшому Владиці родина Ярьсько – парафіяни Катедрі Св. Андрія. Також до особливої події парафія Катедрі Св. Ап. Андрія в Блумінгдейл, США – духовного та адміністративного центру Вікаріату – зробила щедрий дар: саме на її кошти було виготовлено відзнаку Великого Хреста ордена Святого рівноапостольного князя Володимира, який був вручений Предстоятелю членами Священного Синоду. В пам'ять про цей дар на футлярі відзнаки, виготовленої зі срібла українськими ювелірами, прикріплена пам'ятна табличка. Предстоятель висловив вдячність отцю Віктору Полярному та всьому Вікаріату за вітання та підтримку Київського Патріархату, а парафії Катедрі Св. Андрія – за щедрий дар.

Прес-центр Київської Патріархії

«3 листів до редакції»

Нам пишуть

Шановний пане Сухоніс!

Христос Воскрес! Воістино Воскрес!
 В додатку до Вашого цінного журналу «БОРИСТЕН» за 2016 рік, ч. 02 (295) «НАША ЦЕРКВА», на сторінці 7, була вміщена коротенька замітка, зі світлинами, про те, що в місті ІЗЯСЛАВІ, був завершений чин освячення хреста та місця під будівництво храму на честь Святителя Миколая Чудотворця, архієпископа Мирлікійського. Ця вістка мене дуже втішила, бо в роки від 1941-1943 ми жили в тому місті. Тато о. прот. Семен Гаюк був благочинний на всю Заславську Округу де було 33 окружних парафій. Наша родина – мама Олександра, сестра Кіра, брат Гліб і я, ще мала дитина - жили в Заславі як це позначене в залученій знімці (включно з адресою на Інтернеті). Те історичне місто тоді називалося ЗАСЛАВ. Про Заслав і ті роки пережиті під час окупації німцями, тато написав короткі спомини, які мав видати Владика Митрополит Димитрій Рудюк. Нажаль досі їх ще не видано. Шановний пане Редакторе, дуже прошу подайте мені поштовий адрес (і якщо можливо електронний адрес) о. прот. Володимира Ковальчука, благочинного Ізяславської округи. Хочу зложити свою пожертву в пам'ять моїх родичів і в пам'ять недавно спочилого Григорія Гніпа, який упокоївся на Страсному тижні цього року та був похований в Страсну суботу.

Згори Вам щиро дякую.

З пошаною,
Мирослава Гаюк Дмитріюк
 П.С. В залученні пересилаю Вам знімку дому, в якому в роки 1941-1943 жив о. С. Гаюк з родиною в місті Заславі. Див. www.myslenedrevo.com.ua/uk/Lit//s/sokolenko/hajukhouse.html Дідуньо о. прот. Йоаким Гаюк мав парафію 3 кілометри від Заслава в селі МИХЛІЯ.
 7 травня 2016 р.

На Самбірщині відбувся автопробіг пам'яті Героїв

Спливає кров'ю УКРАЇНА... Нерозумна війна забирає життя українських героїв. Вони загинули відстоюючи свою землю, ідеали демократії, свободи, вони хотіли кращого життя для усіх нас. 21 травня 2016 року по території Самбірського і Старосамбірського районів Львівської області відбувся автопробіг присвячений "ДНЮ ГЕРОЯ". Автопробіг відбувся за участі сімей загиблих героїв, учасників бойових дій, самооборони Самбора і Старого Самбора, ГО "Майдан" і ГО "Автомайдан", військових священників УПЦ КП та УГКЦ. Від Дрогобицько-Самбірської єпархії УПЦ КП участь у цьому заході приймав військовий священник Роман Вісьтак, співробітник єпархіального відділу духовно-патріотичного виховання у зв'язках із Збройними Силами та іншими військовими формуваннями. Під час пробігу було відвідано могили новітніх героїв, відслужено панахиди, возложено квіти на могили Героїв, запалено лампади пам'яті. Діти місцевих шкіл розповіли біографії полеглих вояків, розповіли про їхній

подвиг, їхні надії та сподівання, які обірвала війна, прочитали вірші. Кожен такий захід закінчувався співом державного гімну України. "Душу й тіло ми положим за нашу свободу" – це ніби клич отих героїв, які пожертвували себе, щоб жили ми. Пам'ятаймо їх подвиг, шануймо їхню пам'ять, бо поки жива пам'ять живемо і ми.
ВІЧНА СЛАВА ГЕРОЯМ і СЛАВА УКРАЇНІ!

«З життя братньої Церкви»

Блаженніший Святослав освятив великодні кошики для вимушено переселених осіб

120 великодніх кошиків для 120 родин вимушено переселених осіб із тимчасово окупованої території України в Патріаршому соборі Воскресіння Христового освятив Блаженніший Святослав. Подія організована з ініціативи Глави УГКЦ, спільно з БФ «Карітас-Київ» та Лицарями Колумба. Про це Департамент інформації УГКЦ повідомив о. Роман Сиротич, директор БФ «Карітас-Київ». На освяченні були люди, які змушені були покинути свої домівки через військові дії та окупацію. Великодні кошики отримало 120 родин, серед яких: інваліди, люди з обмеженими можливостями на інвалідних візках, багатодітні родини, старенькі й самотні матері та дуже багато дітей, які своїм сміхом звеселили подвір'я Патріаршого собору, а спільне «Христос воскрес» долинуло до другого берега Дніпра. Блаженніший Святослав, освятивши страви великоднього кошика, звернувся до присутніх із словами підтримки, наголосивши, що в найважчі моменти життя Господь Бог приходиться до людини, щоб бути з нею: «Свято Воскресіння показує, що немає таких ситуацій, яких Бог не може перемінити на добро. Миру вам і нехай на ваших обличчях завжди буде радісна усмішка». Далі відбулося спілкування з присутніми, які підходили до архиєрея зі словами щирої подяки, проханням про благословення, очікуванням слів розради та поради. «Висловлюю щирі подяки всім, хто долучився та допоміг у можливості реалізації цієї доброї справи, та запрошую до спільного творення

добра. Від імені всіх переселенців дякую Блаженнішому Святославу за постійну турботу та піклування про них», – підсумовує о. Роман Сиротич, директор БФ «Карітас-Київ».

Президент України Петро Порошенко привітав Блаженнішого Святослава з днем народження.

«Ваше Блаженство! Прийміть щирі вітання з нагоди дня народження. Вдячний Вам за підтримку міжрелігійної злагоди та співпраці в українському суспільстві. Своєю активною діяльністю Ви сприяєте розвитку громадянського діалогу і соціальної згуртованості в нашій державі», - ідеться у вітальному листі. Відтак Петро Олексійович побажав Главі УГКЦ Блаженнішому Святославу «добраго здоров'я, радості та духовної наснаги».

Департамент інформації УГКЦ

«Християнські свята»

РАДОНИЦЯ – ВЕЛИКОДНЕ ПОМИНАННЯ, АБО ПРОВОДИ

Молитва за померлих – це найбільше і найголовніше, що ми можемо зробити для тих, хто відійшов у світ інший. Загалом, покійний не потребує ні гробу, ні пам'ятника – все це данина традиціям, нехай і благочестивим. Але вічно жива душа покійного відчуває велику необхідність у нашій постійній молитві, тому що сама вона не може творити добрих справ, якими була б в змозі умилювати Бога.

Ось, чому домашня молитва за близьких, молитва на кладовищі біля могили – обов'язок кожного православного християнина. У певні дні року Церква творить поминання всіх від віку померлих отців і братів у вірі, які удостоїлися християнської кончини, і тих, кого забрала раптова смерть, і які не були представлені у загробне життя молитвами Церкви.

У вівторок другого тижня після Великодня, який називається Фоминим тижнем, Православна Церква відзначає Радоницю – день першого поминання покійних після Великодня. Слово «радониця» походить від слова «радість». Зазвичай у цей день після вечірнього богослужіння або після Літургії здійснюється повна панахида. За традицією віруючі відвідують кладовище, моляться біля могил, здійснюють літію (це слово в буквальному розумінні означає посилене моління), для чого необхідно запросити священика. За бажанням можна прочитати акафіст за упокій померлих душ.

За свідченням святителя Іоанна Златоуста (IV ст.), це свято відзначалося ще в сиву давнину. Слово «радониця» походить від слова «радість». Особливе місце Радониці в річному колі церковних свят – відразу після Світлого Пасхального тижня – зобов'язує нас, православних християн, не заглиблюватися в переживання щодо смерті близьких, а, навпаки, радіти їх народженню в інше життя – життя вічне. Перемога над смертю, отримана смертю і воскресінням Христа, витісняє печаль про тимчасову розлуку з рідними, і тому ми, за словом митрополита Антонія Сурозького, «з вірою, надією і великодньою упевненістю стоїмо біля труни покійних».

Молячись за померлих, Церква турбується про них, так само як і за живих, не власним іменем, а іменем Господа Ісуса Христа і силою Його хресної жертви, принесеної за визволення усіх. Ці теплі молитви сприяють тому, щоб насіння нового життя, з яким відійшли наші ближні, якщо недостатньо встигло розкритися

тут, на землі, поступово розкривалося і розвивалося під впливом молитов і по милості Божій, як розвивається добре насіння в землі під життєдайними променями сонця. Але ніщо не може відродити гниле насіння, що втратило зародок життя. У подібних випадках були б безсилі й молитви за тих, хто помер у лукавстві й без покаяння, хто погасив у собі дух Христа (1 Сол. 5: 19). Саме про таких грішників говорить Спаситель у притчі про багатого й Лазаря: їм нема звільнення з пекла, з його найглибших частин, і переходу до лона Авраамового. Такі особи зазвичай не залишають після себе щирих молитовників до Бога на землі,

не придбали вони собі друзів також і на небі серед святих, які могли б, коли вони зубожіли – померли, прийняти їх до вічних осель, тобто помолитися за них. У церковне життя проникає живе усвідомлення і почуття того, що наші спочилі рідні продовжують жити після смерті і не позбавлені духовної близькості до тих, кого залишили на землі. Тому не припиняється і молитовний зв'язок з ними Церкви. «Ні смерть, ні життя... не можуть відлучити нас від любові Божої у Христі Ісусі, Господеві нашому (Рим. 8: 38).

Є чудовий приклад того, як розділяють з нами радість Воскресіння Спасителя наші померлі. Преподобний Діонісій, затворник Печерський, будучи пресвітером, під час пасхальної утрени обходив з кадінням мошці святих угодників в Антонієвій печері. Коли преподобний вигукнув: «Святі отці і браття! Христос воскрес!», як грім, прозвучала відповідь від святих мошці: «Воістину воскрес!»

Померлі потребують лише однієї допомоги від своїх братів – молитви за прощення їхніх гріхів. Підтвердженням цього є уривок з книги «Стародавній патерик». «Був у великій кіновії (назва монастирів, у яких братія не тільки їжу, але й одяг і т. п. отримують від монастиря, за розпорядженням настоятеля, а зі свого боку, весь свій труд і його плоди надають обов'язково на загальну потребу монастиря) один економ. Коли він вів справи кіновії, трапилося йому впасти у гріх нестриманості. Так нерозкаяний в цьому гріху і помер. Авва монастиря, будучи духовним, зібрав усю братію і сказав: «Брат відійшов із життя, і ви знаєте, що для нашого спокою і дотримання обітниць мовчання він старанно займався нашими справами і спокушений був лукавим, тому із-за нас впав у гріх. Давайте попрацюємо старанно і ми за нього і будемо молити Бога». Братія ж, будучи вдячною за всі його труди, почала постити і слізно молити Бога, щоб Він помилував їхнього брата. Так провели три дні і три ночі в пості і молитві за прощення гріхів.

Авва ж сподобився видіння, він побачив Спасителя, Котрого умилостивила братія, і диявола, що почав звинувачувати Господа: «Владико, він мій. Прошу Тебе, він із наших, я сприяв йому у гріху. І будучи, Господи, Суддею Праведним, праведно суди». На що сказав йому Спаситель: «Праведний Я Суддя, але й милостивий, і межею Моєї правди і милості служить Моє людинолюбство. І оскільки Я милосердний, то буде благом не знехтувати молінням стількох святих мужів, принесеним Мені за одного ураженого, що впав у гріх, і до того ж заради них самих. Бо міг і він перебувати в мовчанні, як і всі в монастирі, і залишитися неураженим від твоїх стріл. Але через справи братії, будучи людиною, він загубив себе. Чи не бачиш, як всі на смерть віддають себе за нього? Добре, переконай їх перестати благодати Мене і тоді візьми його. Якщо ж такі душі наражаються на небезпеку постраждати від голоду, три дні і три ночі закликаючи Мене і зі сльозами благаючи за нього, не перестають молитися, зітхати, бити поклони і попелом посипати свої голови, і це – за брата, переможеного не свідомо, а лукавством, – чи не благо задовольнити їх прохання? Бо якщо царів земних зворушує прохання багатьох людей за засудженого, котрого вже ведуть на смерть, і він забирає винного з рук ката, то тим більше Я, будучи Царем праведним, виконаю прохання і моління Моїх воїнів, принесене Мені за одного". Коли говорив це Господь, диявол зник. Прийшовши до тям, авва обителі розповів про все братії, і зраділи вони радістю великою. І почало обличчя покійного брата поступово очищатися від бруду і стало чистим. Упевнившись, що приєднав Господь його душу до спасених, тіло захоронили. І раділи всі чудесному спасінню брата.

Молитва любові ніколи не буває марна. Якщо наші покійні близькі удостоїлися Царства Небесного, вони відповідають на молитву за них відповідною молитвою за нас Не тільки в наш час, але й за часів Церкви старозавітної існував звичай молитися за померлих. Про це свідчить священна історія. Так у дні благочестивого вождя іудеїв Іуди Маккавея, коли при огляді полеглих на полі битви знайдено було в їх одязі трофей з дарів ідоольських, всі іудеї прославляли праведного Суддю Господа, що відкриває таємниці, і зверталися до Нього з молитвою, благаючи відпустити вчинений гріх. А сам Іуда Маккавей послав до Єрусалиму принести за гріх мертвих жертву (2 Мак. 12: 39 - 46).

Звичайно, на землі ніхто не знає, якої участі зазнав кожен після смерті. Але молитва любові ніколи не буває марна. Якщо наші покійні близькі удостоїлися Царства Небесного, вони відповідають на

молитву за них відповідною молитвою за нас. Якщо ж наші молитви безсилі допомогти їм, то, в усякому разі, вони не шкідливі для нас. Та ці молитви все ж є корисними для нас. «Якщо хто-небудь, – зауважує святий Іоанн Дамаскін – хоче помазати хворого миром або іншим священним елеєм, то спершу стає причасником помазання сам, а потім помазує хворого: так кожен, хто турбується про порятунок ближнього, спершу отримує користь сам, потім приносить її ближньому: бо не неправедний Бог, щоб забути справи, за словом апостола божественного». «Постараймося, наскільки це можливо, допомагати покійним, замість сліз, замість ридань, замість пишних гробів, нашими молитвами, милостинею і приношеннями, щоб таким чином і їм, і нам отримати обітовані блага» (свт. Іоан Золотоуст). Закінчилася Світла Пасхальна Седмиця і церковний устав дозволяє відправляти традиційне поминання померлих. Тому після Фоминої неділі віруючі приходять на могили своїх близьких з радісною звісткою про Воскресіння Христове. Тому цей день і називається Радницею. Ми віримо і знаємо, що в Бога немає мертвих. Ми віримо, що Христос воскрес і відкрив врата раю для тих, хто вірує в Нього. Ми знаємо, що Христос переміг смерть і вона вже не має влади над людьми. Тому то і можлива поминальна радість. В цей день

на цвинтарях звучать пасхальні піснеспіви та відправляються над могилами заупокійні літії. Наша радість за Воскреслим Господом поєднується з сумом пророзлучення з близькими та надією на зустріч з ними у Царстві Небесному. Головне, щоб ті невеличкі поминальні трапези, до яких звик наш народ, не перетворилися у нестримні застілля, де вже й забутий привід зібрання. Пам'ятайте, що горілка і мертвому не допоможе, і вашу душу може занапастити.

“Культура”

Патріарх Філарет відслужив панахиду за Тарасом Шевченком

У неділю, 22 травня 2016 р., з нагоди 155-ї річниці перепоховання Тараса Шевченка в храмі на честь Різдва Христового, що знаходиться на Поштовій площі Києва, відбулась панахида за Великим Кобзарем. Богослужіння очолив Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет у співслужінні духовенства храму. Також на панахиді молилися: Президент України Петро Порошенко, Міністр культури Євген Нищук, перший віце-прем'єр-міністр Степан Кубів, перший віце-спікера Верховної Ради України Ірина Геращенко, політичні та громадські діячі та численна київська громада. Нагадаємо, перепоховання Тараса Шевченка відбулося 10 (22) травня 1861 року на Чернечій горі в Каневі.

У Дніпрі пройшов перший в Україні фестиваль пісень, народжених в АТО

У місті Дніпро, 21 травня 2016 року, пройшов перший в Україні фестиваль пісень, народжених в АТО. Ідея його проведення належить самим бійцям. Заявки на участь у фестивалі надіслали 58 учасників, із яких організаторами було обрано 20-найкращих.

На гала-концерт до обласного центру приїхали виконавці майже з усіх куточків країни, представники багатьох бойових підрозділів. Яскравий та масштабний музично-патріотичний захід об'єднав 20 талановитих чоловіків-воїнів, які співали авторські композиції. На сцені у літньому театрі парку Шевченка їх зустрічали оплесками понад 1,5 тисячі глядачів, серед яких були спеціальні гості — співаки, волонтери, військові священники, журналісти тощо.

З благословення єпископа Дніпропетровського і Криворізького Симеона у заході взяв участь протоієрей Димитрій Поворотній, голова епархіального відділу військового духовенства.

Відкрив фестиваль гурт «SilverTown». Пісню «Україна — це ми» написав гітарист колективу, воїн 93-ї окремої механізованої бригади Андрій Касенюк.

— Я грав на гітарі та набридав своїм побратимам. Тоді й отримав «наказ» від командира написати пісню. Таку, щоб ми могли казати: «Давай нашу!». Так народилася композиція

«Україна — це ми». Вона про побратимів, про волю, про Україну, — розповів хлопець.

На фестивалі з великої сцени учасники співали про пережите ними на війні, справжню бойову дружбу, любов до своєї Батьківщини тощо. Більшість композицій зал слухав стоячи і підтримував виконавців бурхливими оплесками.

Пісні, народжені в АТО, — геніальний проект. Дуже радує, що саме на Дніпропетровщині ця ідея народилася і об'єднала талановитих людей, які бачили війну. Кожна композиція — це історія, крик душі кожного з нас. Через кілька десятиліть ці пісні співатимуть наші діти, — поділилася присутня на заході співачка та композитор Світлана Тарабарова.

Один із учасників фестивалю, демобілізований військовослужбовець Микола Воронін сказав, що пісня дуже підтримувала на війні.

— В АТО весь час думаєш про своє майбутнє, кого б ти хотів після себе залишити, про дітей. Про це моя пісня. Вона називається «Настя». Так зватимуть мою майбутню доньку. Маю надію, вона колись таки народиться, — розповів він.

Разом з бійцями та волонтерами на фестивалі виступив батько загиблого спецназівця Володимир Бурко. На згадку про свого сина Євгена, який віддав своє життя за Україну він написав кілька пісень, одну з яких виконав на гала-концерті.

Під час виконання проникливої композиції у багатьох присутніх в залі на очах були сльози.

Фестиваль пісень, народжених в АТО завершено. Його планують зробити щорічним. Також планується записати диск з композиціями талановитих військовослужбовців.

Патріарх Філарет нагородив медиків за допомогу армії в АТО

19 травня 2016 року Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет провів зустріч з представниками Міністерства оборони України та медичними працівниками, які брали активну участь у порятунку та швидкій допомозі захисникам Майдану, а зараз проводять волонтерську роботу та щоденну допомогу армії в АТО, беруть активну участь у медичному забезпеченні ЗС України на Сході України, у лікування та реабілітації поранених вояків, допомагають сім'ям поранених.

За їхній вагомий внесок у справі оборони Вітчизни та жертвну любов Святійший Патріарх Філарет відзначив медиків церковними нагородами:

Андрія Вербу, заступника Міністра оборони, керівника департаменту медичного забезпечення МО – Орденом Святого рівноапостольного Великого князя Володимира III ступеня,

Анатолія Казмірчука, начальника Київського військового госпіталю Збройних Сил України – Орденом Святого Юрія Переможця,

Аллу Арешкович, заступника директора Інституту серцево-судинної хірургії ім. Миколи Амосова – Орденом Святої великомучениці Варвари,

Ольгу Губар, донедавна - Управління охорони здоров'я КМДА – Орденом Святої великомучениці Варвари,

Таїсію Лободу, головного лікаря Київської міської клінічної лікарні № 12 – Орденом Святої великомучениці Варвари.

Патріарх Філарет привітав нагороджених та наголосив, що важливою є єдина цінна нагорода, яку ми отримуємо у вічному житті: «Нагороди земні мало варті. Найважливіша нагорода у Царстві Небесному. Адже всі ми помремо і навіть ті, які віддають своє життя і отримують нагороди посмертно. Для них

ця нагороді нічого не варта. Бо їхня головна нагорода – на небесах і полягає вона в тому, що вони проявили велику любов до ближніх, до своєї землі. Про таку любов сказав Ісус Христос, що більше тієї любові, якщо хто душу свою, тобто життя своє, віддасть за друзів своїх, нема».

Також Святійший Владика наголосив на важливості роботи військових медиків у даний час, коли Україна потерпає від ворога: «Медики під час війни виконують дуже важливу роль, не меншу, ніж самі воїни, які захищають свою Вітчизну. Особливо це стосується сучасної війни – новітньої війни 21 століття. Тому що зараз зброя на багато сильніша від тієї, яка була під час Другої світової війни. І вона наносить рани не тільки тілу, а й психіці людини. Медицина має дуже велике значення. Тому Церква, щоб підняти їхній дух та підкреслити їхнє важливе значення для захисту нашої Батьківщини, нагороджує їх церковними орденами. Ми нагороджуємо і медиків, і воїнів, і волонтерів, всіх, хто причетний до захисту України від зовнішнього ворога. Медалями «За жертвність та любов до України» Церква уже нагородила понад 14 тисяч людей. У такі тяжкі часи, коли йде мова про захист нашої української землі, Церква вважає своїм священним обов'язком приймати активну участь. Тому ми посилаємо на схід військових священиків, гуманітарну допомогу, автомобілі, ліки, тобто все, що потребує армія».

На зустрічі також був присутній настоятель Малої (Теплої) Софії прот. Петро Ладвинтович.

«Важливо»

Ювілейна промова Святійшого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета

Вельмишановний Президенте України Петре Порошенко, вельмишановний Прем'єр-міністр України Володимире Гройсмане, Ваші Преосвященства, всечесні отці, дорогі браття і сестри! Христос воскрес!

Ми зібралися в цей чудовий, сонячний день не для того, щоб прославляти Патріарха, а для того, щоб простежити історію нашої Церкви за понад 50 років і на цій історії побачити, як Бог керує Своєю Церквою Христовою і не дає силам зла перемогти Церкву.

Я почав своє архіпастирське служіння на Київському престолі, як ви знаєте, у 1966 році, коли Церква святкує пам'ять священномученика Макарія, митрополита Київського. Починаючи з цього часу моє служіння на Київській кафедрі розділяється на два періоди: перший період – у складі Московського Патріархату, а другий – в очоленні незалежної Української Православної Церкви.

Перший період був дуже тяжкий. Тяжкий тому, що почалася нова хвиля боротьби з Церквою Христовою. Після деякої відради від часів Другої світової війни до прищестя Микити Хрущова був період ніби передишки, коли Церква відродилася і стала великою потужною духовною силою в Радянському Союзі, і безбожники злякалися цього, бо постала велика сила. І тоді Хрущов на з'їзді Комуністичної партії прийняв рішення про боротьбу, антирелігійну пропаганду. А ця антирелігійна пропаганда виявилася в тому, що більша половина храмів Московського Патріархату була закрита. В Україні було близько 7000 парафій, а залишилося 3000. І процес цей продовжувався. Священиків відправляли на пенсію, на спокій, але це ще не все. Почалася активна боротьба з кожною віруючою людиною, чого не було навіть у страшні 20-ті й 30-ті роки, тоді храми руйнували, священників розстрілювали, відправляли до Сибіру на Біломорський канал, але душ віруючих не торкались, а Хрущов додумався до того, що треба кожну людину обробляти в душі атеїзму, і тому на Церкву було покладено обов'язок – давати конкретні свідчення: хто хрестив людей, хто вінчався в церкві, кого поховали. І тоді, маючи ці списки, людей викликали відповідні органи влади і карали. І тому цей час був страшний. І ось у цей час мене призначили екзархом України, а мені було всього 37 років. І така велика відповідальність у такий страшний час.

Я пам'ятаю, що уповноважений в Києві та

Київській області викликав мене і сказав: «Ви познайомилися зі своїм духовенством?» Я кажу: «Так». «Ви бачите, що все воно старе і скоро все ваше духовенство вимре? Крім того, ми у 80-му році вступаємо в комунізм». Я на це йому сказав: «Ми живемо при соціалізмі, будемо жити й при комунізмі». А він заперечив і каже: «При соціалізмі ми вас терпимо, а при комунізмі терпіти вас не будемо». Тоді я йому сказав: «Якщо ви нас не будете терпіти при комунізмі, то комунізму не буде, а Церква буде».

І моє служіння почалося з того, що я регулярно відправляв богослужіння у Володимирському соборі, а мій попередник для того, щоб відслужити у Володимирському соборі, брав дозвіл в уповноваженого: можна йому служити в соборі чи не можна. Якщо уповноважений не дозволяв, то митрополит не служив. І мені теж пропонують, щоб я часто не служив. Я сказав: «Він – старий і хворий, може і не служити, а я молодий і не можу не служити». І тому регулярно звершував богослужіння. Крім того, став повертати на парафії священників, яких відправили на пенсію, на спокій, і я їх повернув на пастирське служіння. Відвідував парафії, збирав духовенство, підіймав їхній дух, вселяв віру, що ми переможемо, і тоді Церква оживала. Далі я став їздити по єпархіяx: у Львівську єпархію, Одеську, Дніпропетровську, по всій Україні. І авторитет екзарха став підніматися, але справа не в авторитеті і його піднятті, а справа в тому, що самі архієреї ожили, побачили надію на свою перемогу. Мене викликали одного разу в Раду у справах релігії і кажуть: «Дуже ви часто стали їздити по єпархіяx України, й архієреї не задоволені цим». Я запитую: «Хто?» «А ось Львівський митрополит Миколай Юрик». Я зустрівся з митрополитом Миколаєм і кажу: «Ви ж мене запрошуєте, а чому виявляєте незадоволення?». Він каже: «Це неправда, я дуже радий, що Ви приїжджаєте до Львова». Тобто це богослужіння підняло дух серед самого єпископату і серед духовенства. Але не тільки це. і ми вели тоді богословський діалог. Я став проповідувати щонеділі. І одного разу сказав проповідь, за яку мене хотіли зняти з Київської кафедри. Що я сказав? Я привів слова апостола Павла із Послання до коринфян: «Нас гонять, а ми існуємо, нас убивають, а ми живі» і так далі. І дійшла справа до Москви, і викликали мене у Москву, у Раду у справах Релігії, і кажуть: «Ви говорили такі слова?» Я кажу: «Так». «А для чого ви їх говорили?».

А я кажу: «Це не мої слова, а слова апостола Павла. Я взяв їх із Біблії, із Нового Завіту. Біблію ж ви дозволили видати, читали ці слова апостола Павла. Якщо ви читали і дозволили їх видати, то, отже, можна їх вживати на проповіді». І тоді вони побачили, що справді так. Вони ж дозволили, і я їх використав у проповіді, і мене залишили на Київській кафедрі після цього.

Але моя діяльність не обмежувалася лише архіпастирським служінням. Мене включили як активного архієрея в миротворчу діяльність. Я тут повинен сказати, чому в часи гоніння при Хрущові було дозволено ставити молодих єпископів. Парадоксально, з одного боку звільняють на пенсію і відправляють на спокій, а з іншого – ставлять молодих єпископів. Для чого? А для того, щоб використати Церкву в боротьбі за мир. Бо тоді, як ви знаєте, хто із досвіду, а хто з історії, йшла холодна війна між Заходом і Сходом. Між Радянським Союзом і соціалістичними країнами з одного боку і Сполученими Штатами Америки і НАТО, Західною Європою – з іншого. І ця боротьба в холодній війні дійшла до того, що ледь не виникла ядерна війна, так звана Карибська криза. І недовіри між Москвою і Вашингтоном, вірили, не було. Ні Америка не вірила Радянському Союзу, ні Радянський Союз не вірив Сполученим Штатам Америки. І тоді була створена Всесвітня рада Церков, правда, вона була створена раніше, а в роки холодної війни вона стала відігравати миротворчу роль, тобто поєднувала інтереси Заходу і Сходу. І Всесвітня рада Церков перетворилася в другу Організацію Об'єднаних Націй, бо питання, які обговорювалися в Організації Об'єднаних Націй, обговорювалися й у Всесвітній раді Церков. І я працював від імені Російської Православної Церкви в комісії з міжнародних справ, і там стикалися ці інтереси Заходу і Сходу. Так ось для того, щоб Радянський Союз впливав на Захід по церковній лінії, треба були архієреї молоді, які б могли протистояти Західним церковним діячам, і тому Хрущов і пішов на поступки: з одного боку закривалися храми і відправлялось на спокій духовенство, а з іншого – ставили молодих архієреїв. Але прикриттям цього була ідея об'єднання в одну Христову Церкву, і ми вели тоді богословський діалог.

Я пам'ятаю, як одного разу ми вели діалог з богословами Євангелічно-Лютеранської Церкви Німеччини і дійшли до того, що вони не поступаються своїм віровченням і ми, православні, теж не поступаємось. Я тоді сказав, бо очолював цей діалог богословський, тоді й кажу голові комісії з боку Західної Німеччини: «Навіщо нам вести ці діалоги, ми все одно не об'єднаємось в одну Христову Церкву, бо ми не відступимо від православного, а ви не відступите від лютеранського». І він мені каже: «Нічого,

давайте все таки продовжимо». І я зрозумів, що справа не в діалозі, а справа в тому, що через ці діалоги налагоджуються контакти Західних діячів і Східних. І Західні приїжджають в Радянський Союз і ведуть свою справу. Радянські діячі приїжджають на Захід і дивляться, як загниває капіталізм. Ось ці контакти привели в решті-решт до того, що Радянський Союз розпався. Розпався не тому, що він був безсилий – це тоді була ще друга наддержавна у світі, а розпався. І чому розпався? А тому, що почалася перебудова Радянського Союзу при Горбачові, а в головах головних комуністів вже відбулася революція, вони побачили, що капіталізм в ринкових відносинах кращий, ніж соціалізм і комунізм, і тому закінчилося все з волі Божої, зокрема і розпад Радянського Союзу.

Але коли почалася перебудова, як ви пам'ятаєте, Республіки Радянського Союзу поставили питання про розширення своїх прав. Тоді і Україна теж поставила питання про перебудову, і тоді, як ви пам'ятаєте, почався рух, але рух за перебудову, тому що Радянський Союз існував ще і був міцним. Ось ця перебудова привела в решті-решт до розпаду Радянського Союзу. І ось, коли Республіки ставлять питання про розширення прав, то я як місцезлюститель патріаршого Московського престолу поставив питання на Помісному соборі про розширення прав українського екзархату відповідно до розширення прав республік. І собор дає постанову: надати Українській Церкві право самостійності й незалежності в управлінні.

Цим статусом користується нинішня Українська Православна Церква Московського Патріархату, але вони забули, чіми зусиллями вони стали незалежними і самостійними в управлінні.

Ми дуже вдячні нашому Президенту Петру Порошенку, що допомагає нам у цьому. Він зустрічався зі Вселенським патріархом, говорив про визнання Київського Патріархату, зустрічався з Румунським патріархом і теж говорив про Київський Патріархат, зустрічався з Єрусалимським патріархом і просив їх, щоб вони підтримали Київський Патріархат. Крім того, він зустрічався з Президентами Румунії і Туреччини і просив їх, щоб вони вплинули на своїх патріархів. Тому ми вдячні нашому Президенту за таку позицію. Ви відчуваєте, що де б не виступав Президент, він завжди говорить про необхідність для України мати помісну автокефальну Православну Церкву. Тому, маючи більшість,

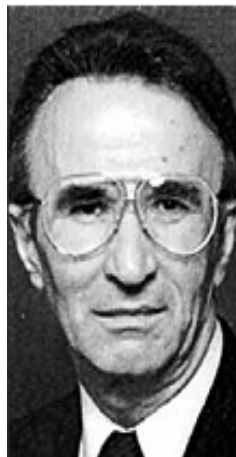
більшість віруючих в Україні, з одного боку, а з іншого – підтримку влади, ми будемо і надалі просити Вселенського патріарха зробити цей дуже важливий крок у вселенському православ'ї, бо цей крок принесе користь не тільки Київському Патріархату, він об'єднає все українське православ'я в одну помісну Православну Церкву, бо після визнання Київського Патріархату автокефальною Церквою з нами будуть об'єднуватися не тільки віруючі Московського Патріархату, а й архієреї та священники. Чому ми впевнені в цьому? Тому, що коли відбудеться цей акт, то постане питання: чому в Україні дві Українські Православні Церкви? Не може бути такого. Повинна бути одна. Яка: Київська чи Московська? Київська – автокефальна, визнана, яка увійшла у спілкування з усіма патріархатами. А ви визнані, але ви у складі Московського Патріархату, а живете в Україні. То наша свобода в державі дозволяє вам перебувати в Україні, але не як Українській Православній Церкві, а як Російській Православній Церкві в Україні. І тоді переважна більшість єпископів, священників і мирян скажуть: не хочемо ми, живучи в Україні, належати до Російської Православної Церкви, у нас є своя Українська Православна Церква. Це той шлях, яким ми повинні йти далі. І ми підємо. І досягнемо своєї мети. Чому досягнемо? Тому що така воля Божа. А проти Бога ніхто не може піти. Так само і перемога на Сході буде наша. І в цьому не треба мати ніякого сумніву, бо вже бачимо, що Путін зрозумів, що зброєю Україну він не візьме, тому зараз робить усе, щоб всередині нас колотити, але ми повинні робити все для єдності. По-перше, повинні працювати для єдності в Київському Патріархаті, по-друге, мати добрі стосунки з усіма Церквами і релігіями в Україні. І ми маємо добрі стосунки у Всеукраїнській раді Церков і релігійних організацій навіть з Московським Патріархатом. І ми знаємо, що це має велике значення для єдності українського народу. Навіть на це звернули увагу в Канаді й Америці. У свій час ми їм продемонстрували нашу єдність, якої немає ні в Європі, ні в Америці. А в нас в Україні це є. Тому ми будемо працювати у цьому напрямку, щоб зміцнювати єдність, молитися. Молитися Богу треба, бо якщо будемо молитися Богу, то Господь все може зробити миттєво. Миттєво втік Янукович? Миттєво. І так миттєво і Путін залишить Україну в спокої, бо у Бога все можливо. Я ще раз хочу подякувати усім вам, що ви прийшли на цю академію, щоб привітати мене як Патріарха і нашу Церкву, яка пройшла випробування і тепер стала на пряму дорогу і дійде до своєї мети.

Слава Ісусу Христу і слава Україні!

Декомунізація – вимога часу

Радий, що в Україні почалася декомунізація. Хтось каже що н на часі. Навпаки . Відновлюють історичну справедливість по всій Україні. Так дізнався, що повернули древні кримськотатарські назви населеним пунктам Криму. Це не просто назви запропоновані до відновлення Українським інститутом національної пам'яті, але й узгоджені з Меджлісом кримськотатарського народу. І кожне голосування у Верховній Раді з цього приводу – данина пам'яті всім жертвам репресій, зокрема кримським татарам, яких сталінський режим знищував у минулому і яких путінські окупанти знищують сьогодні. Декомунізація – це повернення втраченої України та її історії.

**КОЛОНКА
БОГДАНА
СЕРЕДЮКА
З ДЕТРОЙТА
(США)**

РЕКЛАМА

ШВИДКО

ЗРУЧНО

**ПРЯМО
В РУКИ**

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MICT з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
- В Україну: 30-40 днів
- В Москву: 30-40 днів
- В Ст. Петербург: 35-45 днів
- Решта регіонів на www.meest.us

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:

В Україну: 3-5 робочих днів

В Москву: 5-7 робочих днів

- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginstudio.com

Редагує колегія. Адрес редакції: Релігійний бюлетень журналу «Бористен»
«Наша Церква - Київський Патріархат», вул. Телевізійна, 3,
49010, м. Дніпропетровськ, Україна. Тел. 050-340-28-27.
E-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво редакції:

У США

Mr. V. Babanskyj, 74,
Oakridge Lane
Watchung, N.J.
07069, USA.

В Україні:

Володимир Барна
вул. Банкова, 2
01024, м. Київ
тел. 066-62432-31

borysten.com.ua - архів бюлетнів

CatArt Верстка та дизайн

Підписано до друку 17.02.2016
Папір офсетний. Друк цифровий
Видавець ФОП Озеров Г.В.
м.Харків, вул. Університетська, 3, кв.9
Свідоцтво про державну реєстрацію
№ 818604 від 02.03.2000